

Самокосовъ. Нѣщо повече. А защо търпимъ и хвалимъ: Налетова, Старинова и Разпопова.

Гьолевъ. Защото тѣ сж мои епигони.

Самокосовъ. (Закачливо). Само не знамъ: тѣ ли те гонятъ или ти гонишъ, скритомъ отъ Стариновъ, Разпопова.

(Чуватъ се смѣхове и повикване).

(Влизатъ: Налетовъ, Стариновъ, Разпопова.

И тримата говорятъ едновременно:)

— Идемъ да се поклонимъ на онзи, който измисли гениалния апелъ.

Самокосовъ. Благодаря ви. Скърбя, че нѣма шампанско. Инъкъ, . .

Стариновъ. Взели сж да постъпватъ абонаменти и почна да приказва за шампанско. (Всички запушватъ цигари. Самокосовъ се отегля на сртана съ Разпопова и нѣщо приказватъ интимно). (Гьолевъ, Налетовъ и Стариновъ взематъ първо — образа на апела и говорятъ тихо).

Стариновъ. Само идеята ми се харесва, но изпълнението е ничево себя,

Налетовъ. Не ничево себя, а просто ничево!

Гьолевъ. (Къмъ Стариновъ, като сочи на Разпопова). Какъ ти се струва — дали не ще ме зареже?

Стариновъ. Не ме очудва. Славата на единъ художникъ е като модата.

Разпопова. (Дочула). На пукъ!

Самокосовъ. Тя само те дразни. Иска да извика ревностъ, че да ѝ бждешъ по-привързанъ.

Стариновъ, Харизвамъ ти я!